

Andet — vil det være sundt og rigtigt at lade den endnu bestaaende Kommission faae Leilighed til at udtale sig om Sagen, og derfor er paa Sagens nuværende Stadium dette Spørgsmaal stillet hen ved Udtrykket „fast Forbindelse“, hvorunder da ogsaa en fast Bro falder. Et maa imidlertid være ærede Medlemmer fuldstændig klart, nemlig, at hvis man vil gaa bort fra den Plan, jeg ifølg Motiverne har viist ærede Medlemmer, der dog mulig ikke have set den — og det har jo viist sig, at der gives ærede Medlemmer, som ikke have set den, — og hvis der altsaa skal tilveiebringes yderligere Midler og fastsættes en Fordeling, af dem, nemlig forsaavidt man skulde komme til en Dømming, vil det være fuldstændig nødvendigt, at Regjeringen har Lovhjemmel for at udskrive dette større Beløb. Indenrigsministeren kan dog heldigvis ikke udskrive og fordele saadanne Udgifter efter sit Ejsøn mellem de Interesserede. Om saadanne Spørgsmaal har man altid og maa man altid gaa til Lovgivningsmagten. Skulde man altsaa mod den tidligere Kommissions Betænkning komme til det Resultat, at en Dømming virkelig var det Dnskeligste, var det ganske nødvendigt, at dette Spørgsmaal maatte gjenoptages for at forelægges for Rigsdagen, for at de fornødne Penge kunde tilveiebringes ad en anden Vej. Kun det Ené er udtalt i Motiverne, at det forekommer i ethvert Tilfælde Regjeringen klart, at skulde man komme til det Resultat, at en fast Dømming skulde opføres, og at den skulde koste mere end en fast Bro, maatte dette „Mere“ udredes af dem, i hvis Interesse det var, at dette Mere udrededes. Det kunde aldrig blive Hjsteb Amts Sag at udrede dette for at tilfredsstille Aalborgs og andre Amters Interesse med Hensyn til Beskyttelsen af deres Arvelod. Hvad der er anført om Fordelingen, er selvfølgelig ikke udtalt som Lovregel, og det staar ogsaa i Motiverne, men som Noget, der ganske simpelt maatte bringes frem igen for Lovgivningsmagten. Naar Sagen paa dens nuværende Stadium er bragt frem af mig, er det ganske sikkert, fordi der, forinden man skriver til et Anlæg som dette, og forinden Amtsraadet kan skaffe de fornødne Penge tilstede foruden de Beløb, der blive tilskudte, maa gaa en længere Tid hen. Her skulle vi først forhandle Sagen, og dermed komme vi hen i Foraaret, og inden Amtsraadet kan tage fat, vil der gaa en lang Tid. Naar vi altsaa vilde udskyde den hele Sag endnu et Aar — og forinden kunde der ikke være Tale om at komme til Enighed om den — vilde det være om 2—3 Aar, at Amtsraadet vilde komme til at tage fat paa Sagen, fordi det Spørgsmaal endnu ikke var fuldstændig afgjort, om man vilde gaa den ene eller den anden Vej. Det Regjeringen fastholder sit Standpunkt, at der her forhandles paa Basis af en fast Bro, vil der være god Anledning, forinden Oddesunds Spørgsmaalet kan blive afgjort, til at

give Hjsteb Amtsraad og Amt Leilighed til at sætte de øvrige store Arbejder i Værk. Det vil ingenlunde præjudicere deres Stilling til de 9 eller 10 Mil Bane, de skulle bygge, om man eventualiter kommer til det, som jeg indrømmer, ikke sandsynlige Resultat, at man maatte gaa til en Dømming. Derfor er Spørgsmaalet bragt frem, for at man ikke skulde udskyde denne Sag saalænge, at Hjsteb Amtsraad med Nette kunde beklage sig over at skulle opholde sig efter Spørgsmaal, som slet ikke kom deres Jernbane ved. Det maa nemlig fastholdes, at det slet ikke er for Hjsteb Amts Ejsøn, at man vil lægge en Dømming, men for de østlige Egnes Ejsøn, og Loven er bragt frem nu, for at Hjsteb Amt kan begynde paa det Arbejde, hvilket Amtet interesserede sig saa levende for snarest mulig skal blive sat i Værk, en Interesse, de tilstrækkelig have viist, at de have, ved at gjøre det betydelige Tilskud, som de ville yde til denne Sag. Det er altsaa slet ikke af andre Grunde, jeg har bragt Sagen frem, end at jeg vilde finde det i høi Grad ubilligt, om Dømnings Spørgsmaalet, som henhører under ganske andre Forhold, skulde standse de interesserede Parter, som ville gjøre noget virkelig Aavorligt for at faae Jernbaneanlægget istand snarest mulig.

Steenstrup: Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at der er et Punkt, som maa undersøges næiere, inden man gaar til en fast Bro eller en Dømming. Efter det Indtryk, jeg nu har, siger jeg, at jeg vil ikke være med til at bidrage en Million til en Dømming eller til en Bro; men derimod vil jeg være med til at votere 5 Millioner for at beskytte hele Limfjordsbassinet imod Vesterhavet. Jeg kan heller ikke indse, at det er slaaet fast, at Thy ikke kan faae en Bane, uden at den kommer til Oddesund. Jeg maa endog efter de faa Rundtaber, jeg har, paastaa, at det er nemmere og lettere at slaa en Bro over Aggerfalan end ved Oddesund. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Aalborg) fremhævede, at det var tvivlsomt, men han ansaa det for vist, at Havet, naar man lukker ved Oddesund, vil stige der ligesaa høit som ved Thyborøn, og jeg er overbevist om, at det vil stige langt høiere. Den sidste Stormflod har viist mærkelige Kjendsgjerninger, og blandt Andet har den i Forbindelse med historiske Undersøgelser viist, at den Omstændighed, at Syllands Vestkyst er Hede og Orken og ikke er ligesaa frugtbar som Land Verne, hidrører fra Gjennembrudningen af Sandtangen mellem England og Frankrig. Igeoverfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil jeg sige, at jeg er overbevist om, at det, hvis man ikke griber fat her og griber Thyen ved Hornene, ikke bliver Slesvigs Vestkyst, men faar i Limfjorden, den det bliver Syllands Vestkyst. Jeg er overbevist om, at Stormfloderne Aar for Aar ville tiltage efter et geometrisk For-